

Wón s dybowym hložom a se žuchej schiju wotmolwi: „Njech je božedla sažo wschitko pschi starym. Radlubje chzu cžežu a khudobu snjescz a ho s khlebom a wodu spokojicz. Ženož slotowe činki wote mnje wsmi!“ Ma tajke žłowa ho wona požmewkny.

„Duž dha kusko njesbožowncho slota wot tebje wošmu. Khleb wostanje khleb a woda budže woda. Ženož ſekera wostanje slota, fajkuž ju masch. Tu slotnikej pschedasch a ſebi ſa to lěpsche wěžy kupischt.“

Tepjena wjež.

W dalokim kraju je wulki jěſor, fotremuž Tepjena wjež rěkaju.

Hdyž ſo tam woſolnych wobydlerjow praschesch, pschecžo ma jěſor tajke ſpodživne mjeno, czi wowlki wo nim takle baje:

Hdzež je nětcole ſcheroča woda, je něhdv wulka wjež byla. Wobydlerjo ſu konjeřke kubla měli a jara bohacži byli, niz pač duschni. S kónza wžy na hórzy je lěpjena khěžka ſtała. Wě ſo pornjo tym nahladnym ſtatočam wo wžy je wona ſchpatna byla.

W tuym domčku je wudowa ſe žwojim ſyňkom khuduſchki pschebytč měla. Czi naducži, hordži kublerjo njeſku tu maczeř ani jeje hólczeza ſa nicžo měli, kaž to hiſhce ſehdžežkuli tak je, ſo kubler ſhěžkarja a wulki maleho ſańč nima. —

Tehdom je junu jara hórzy džený byl. Runje tón džený je do wžy zuſy muž pschischoł.

Tón je dalokich pucžow dla wſchón próschny a sprózny byl, jako tež wot ſmalateho žlónza tak lacžny, ſo móhł pschi ſamym ſawutlicž. Duž je wo horničk czerſtweje wody na božedla proſyl. Ale nichtó njeje ſo jemu napicž dał.

W jenym dworje kaž w druhim ſu borkajo rjefli: „Dži nam dži, dži! Napij ſo s luže! Ssami wody nimamý.“

A tola ſu studnje wſchě połne wody měli.

Měwſchi ſo ſe wžy je ſo wón k temu domej, kotrýž je ſ kónza wžy na hórzy ſtał, bližil. Tu je ſo pod hórkú na ſamjeň ſyňk. Ssedžo je poſhmurjený na wjež hlađał a ſtonał: Ach, ſo bych tola ſrěbnjenje ſ czerſtweho žórleſchka měl!

Ma to je hnýdom ſ khěžki hólczez ſ horničkem k njemu pschischoł a jemu czerſtweho napoja dał. Hdyž je ſo wón woſchewił, je ſo pacholka praschał: „Mój ſyňko, ſchtó je cze wucžil,